

Mộng Vỡ - Tình Tan

Truyện Ngắn của Huỳnh Dung

Hồng Hoa ngồi một mình nơi quán cà-phê, không xa nhà Ga xe lửa của thành phố Genève (Thụy Sĩ), tay cầm điện thoại di động, vừa mếu máo khóc, vừa nói với người ở đầu dây bên kia:

- Huệ Lan ơi! «Moi» sắp chết rồi! «Bồ» mau đến cứu «moi» với! Mau lên!

Có tiếng cười khúc khích ở đầu dây bên kia một lúc, mới có tiếng nói:

- Chuyện gì mà kêu réo cầu cứu như bị rớt giữa biển vậy? Ở mà sao giọng nói của «bồ» nghe như khóc vậy? Bộ bị...

Hồng Hoa ngắt lời:

- Đừng hỏi lời thôi! Mau đến gặp mình. Mình chịu hết nổi rồi! Mình khóc lớn lên cho coi!

Huệ Lan vừa cười vừa hỏi:

- Nè công chúa! Chuyện gì mà làm nũng ghê quá vậy? Chắc bị hai bác buộc lấy Giáo Sư Toàn ở Boston rồi phải không?

- Không phải đâu! Thời đại này cha mẹ nào còn ép buộc con cái trong việc hôn nhân chứ? Ba má mình không phải hạng người sống theo quan niệm cũ rích ấy đâu!

- Ờ, «bồ» nói phải ha! «Moi» gặp hai bác vài lần, thấy hai bác chuyện trò vui vẻ cởi mở, cứng chùi «toi» như ngọc quý, làm gì có chuyện ép con gả chồng chứ! Vậy chắc là... là ...

Hồng Hoa lại ngắt lời bạn:

- Thôi đừng đoán mò nữa! Mau đến đây cứu mình với. Nếu «bồ» không đến ngay, «moi» sẽ nằm vạ, chết ở đây.

- Đồ quỷ nà! Chuyện gì mà hăm dọa chết sống vậy? Chắc thiên hạ chuyển tiền đến ngân hàng đây ừ làm «bồ» nghẹt thở nên muốn chết ở văn phòng của nhà banque à? Tốt lắm! Chết đi! Chết trên đồng tiền kiếp sau làm ti tỉ phú đó người đẹp à.

- Thôi đừng đùa chọc «moi» nữa mà! Bữa nay «moi» không đi làm. «Moi» không đang ở văn phòng nhà banque! «Moi» xin nghỉ phép vài ngày và hiện đang ở quán cà-phê. «Bồ» đến đây gặp «moi» ngay nhé?

- Bộ điên hả? «Moi» đang giờ làm việc mà? Hãng Bảo Hiểm sở «moi» không giàu như Ngân Hàng «toi» đâu mà cho phép nhân viên bỏ việc đi ra ngoài. Vả lại Chef của «moi» khó chịu lắm.

Hồng Hoa nài nỉ:

- Cũng sắp hết giờ làm việc rồi còn gì? Xin lão Chef ra về sớm một chút có sao đâu? OK nhé? Đừng từ chối lời thỉnh cầu của mình nhé?

Huệ Lan thở ra:

- Nhưng mà... bồ muốn gặp mình khẩn cấp là vì lý do gì chứ?

- Khó nói trong điện thoại lắm.

- Thật điên mà! Được rồi, «toi» đang ở đâu?

- Quán cà-phê MIRA cận nhà ga, nơi hẹn hò của chúng ta bấy lâu nay.

Huệ Lan cần nắn:

- Từ sở «moi» đến quán cà-phê phải 15 phút lái xe. Và là con đường luôn có nạn kẹt xe nữa.

- Dĩ nhiên là «moi» biết! Bởi thế «moi» mới gọi bạn ra ngoài trước giờ tan sở để không gặp nạn kẹt xe. Tới ngay nhé, bạn thân ái của tôi?

Giọng nói yếu ớt chán ngán của Huệ Lan:

- OK!

Sau tiếng OK là tiếng lầm bầm:

- Đúng là bệnh công chúa! Bỗng nhiên kêu réo bắt người ta bỏ sở đi ra quán cà-phê!

Đường điện thoại hai bên đã dứt.

Quả nhiên khoảng 15 phút sau có một cô gái đẹp, ăn diện thật sang, chạy vào quán cà-phê MIRA, cận nhà Gare Genève với bước chân hối hả, với ánh mắt láu liêng tìm kiếm người...

Đôi chân ấy dừng lại nơi chiếc bàn có một cô gái đang ngồi gục đầu giấu mặt trên đôi cánh tay mình, y như cô ta đang khóc?

Cô gái mới đến, tức Huệ Lan, nhận ngay người ngồi đó là Hồng Hoa. Nghĩ bạn đang giả bộ đỡ trò làm nũng với mình, Huệ Lan lật mặt bạn lên, vừa cười vừa nói:

- Đừng nhõng nhẽo nữa! Có việc gì mà hành hạ «moi» phải lặn lội đường xa chạy đến đây? Nói đi!

- Tha lỗi cho «moi». Chỉ vì «moi» đang buồn, chán, chịu không nổi nữa nên mới gọi bạn tới để giải tỏa nỗi khổ.
- Buồn? Chán? Khổ?
- Hứ! Ba «tử» này từ môi miệng người đẹp thoát ra hình như nghe không lọt tai lắm đó nghe! Vậy nhé! Để «moi» đoán coi việc gì đã xảy ra... Dĩ nhiên 3 thứ: buồn, chán, khổ... không do hai bác. Chắc là do tên công tử hào phóng họ Nguyễn tên Lân kia gây ra... đúng không?

Hồng Hoa lặng im, sắc mặt có chút ủ ê. Huệ Lan châu mày nói một hơi:

- «Moi» đoán trúng phóc rồi phải không? Bị hấn đá rồi phải không? «Moi» biết trước mà! Hấn là tên xài tiền như nước, tuy bộ dạng cục mịch quê mùa, ăn nói hơi ngu một chút, nhưng mặt mũi khá đẹp, nhất là lối tiêu tiền hào phóng như công tử nhà giàu, nên «bò» mới làm tình nhân của hắn nửa năm qua. Giờ bị «hấn» phản bội nên mới buồn, chán, khổ...

Đang ủ rũ như cành hoa héo, nghe Huệ Lan nói đến đó Hồng Hoa vụt bật cười khanh khách, ngắt lời bạn:

- Hắn làm gì mà dám đá «moi»? Chính «moi» đá hắn đấy!
- Hả? «bò» đá hắn?
- Đúng vậy! «moi» đá hắn đó.

Câu trả lời của Hồng Hoa khiến Huệ Lan chững hững trở mắt nhìn bạn... rồi kêu lên:

- Trời hời trời! Thối thường bị người đá mới «buồn, chán, khổ». Chớ đâu có ai đá người lại có tâm trạng đó bao giờ?

Hồng Hoa nói giọng tỉnh bơ:

- Bởi vậy mới nói!

Thấy vẻ mặt như máu, như cười của Hồng Hoa sau khi nói câu đó, Huệ Lan ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hồng Hoa cũng cười hích hích theo bạn một lúc. Rồi bỗng nhiên cả hai nhào tới ôm nhau cười rộ lên.

Cũng may giờ ấy vào buổi xế chiều, ngày đã sắp tàn, nên quán cà-phê đã không còn khách lui tới.

Người đàn bà quản lý và cô gái «hầu bàn» đứng xa xa nhìn họ, làm như không lưu ý thái độ của hai nàng, để họ tự nhiên cười nói om om...

Một lúc sau chờ tiếng cười của khách không còn vang vang, cô «hầu bàn» mới chạy tới hỏi:

- Quý khách cần gọi món gì không?

Hồng Hoa gật đầu:

- Xin cho chúng tôi hai ly cà-phê và hai bánh kem.
- Vâng!

Người «hầu bàn» vừa quay lưng đi khỏi chỗ họ, Huệ Lan nói ngay với Hồng Hoa, giọng trêu chọc:

- Bây giờ thì ta đây hiểu rồi! «Đá» hắn rồi nên «bò» thấy tiếc thương, «mới buồn, mới chán, mới đau khổ», đúng vậy không?

Hồng Hoa lắc đầu:

- Thầy bói đoán mò trật lất hết!

Huệ Lan trợn mắt hỏi:

- Vậy thì là lý do quỷ quái gì chớ? Mau giải thích nhanh lên!
- Sờ dĩ «moi» buồn, chán, khổ... vì thấy mình ngu quá, bị một tên không ra gì lợi dụng. Tức chết đi được! Cho nên mình cần tâm sự với «toi» cho hả tức. «Moi» cần giải hết nỗi bực trong lòng thôi mà.

Huệ Lan nhăn mặt hỏi bạn:

- Bỏ nói, bỏ bị hắn lợi dụng? Có nghĩa là bỏ đã lên giường với hắn, rồi bị hắn đá?

Hồng Hoa trề môi đáp:

- Xí! Bộ «moi» điên sao mà để tên nhà quê đó lên giường?

Huệ Lan thở ra nhẹ nhõm, nói:

- Tốt lắm! Hai người chưa lên giường! Vậy hắn lợi dụng bỏ thứ gì mà khiến bỏ «buồn chán khổ»?
- Hắn lợi dụng cặp kè với mình, để lấy le với đám bạn Việt của hắn, khoe mình là bồ nhí của hắn. Điều đáng tức là hắn dò la trước, biết mình làm việc cho «Swiss Bank» nên mới thân thiết làm quen với mình, chủ ý lợi dụng Hồng Hoa này để mở chương mục bí mật mà quí không biết, thần không hay.
- Hắn làm nghề gì?

«Moi» cũng chẳng rõ lắm. Thấy hắn xài tiền hào phóng, ăn chơi sả lảng, mua quà cho mình toàn thứ hàng hiệu đắt tiền. Mình thắc mắc nghề nghiệp hắn nên dò hỏi. Hắn khoe: «Cha anh là chủ hãng VINA buôn bán thực phẩm Á Châu ở Texas. Anh là con một nên được cha mẹ cưng chiều cho xài tiền tự do và đặc phái anh qua Âu Châu, mục đích tìm thêm chi nhánh»

- «Bồ» tin lời hấn chứ?
- Lúc đầu, nghe hấn nói từ Mỹ qua, «moi» không nghi ngờ gì cả! Hấn đến Genève chưa tới nửa năm nên không rành tiếng Pháp, cũng là điều đương nhiên. Điều đáng nói là lúc hấn đến ngân hàng của «moi» để mở chương mục, thấy tên «moi» gắn trên túi áo, hấn biết là Việt Nam, nên chạy tới làm quen. Từ đó hấn thường xuyên mời «moi» đi ăn ở nhà hàng sang trọng, cùng «moi» đi dạo phố. Lúc nào hấn cũng chi tiền cho «moi» rất hào phóng và...

Hồng Hoa cười nhỏ, xớt ngang câu nói của bạn:

- Và «bồ» cảm kích hấn quá sá phải không? Mình thấy «bồ» và tên Nguyễn tàn Lân đó tối ngày đi chung, nên mình nghĩ hấn là «kép» của bồ thật rồi.

Hồng Hoa lắc đầu:

- Tên đó chưa đến mức kể là «kép» hay bạn trai của «moi» đâu! Nhưng thật tình mà nói, trong lòng «moi» có nhen nhúm chút ít tình cảm. Tuy nhiên trước khi yêu hấn thật sự, «moi» muốn âm thầm tìm hiểu nguồn gốc và nghề nghiệp hấn. Nhất là sau ngày hôm đó ...

- Là ngày gì?

- Hôm đó «moi» và hấn đang ngồi ăn tối trong nhà hàng khách sạn sang trọng bên bờ hồ Léman, vô tình gặp một đám bạn người Mỹ của chúng ta hồi còn ở Đại Học, là Joe, Michel và Eli. Bồ còn nhớ họ chứ?

- Đương nhiên là nhớ. Sau khi tốt nghiệp ở Genève họ trở về Mỹ làm việc cho cơ quan tài chính của chính phủ Mỹ ở Washington phải không?

- Đúng vậy! Tối đó mình giới thiệu hấn với Michel, Eli, Joe và khoe hấn đến từ Texas. Nhưng lúc chuyện trò với nhau, hấn ú ớ chỉ biết nói «yes, no», y như không phải người sinh đẻ lớn lên ở Mỹ như hấn đã nói. Bắt đầu từ ngày hôm đó mình quyết định tìm hiểu về hấn.

- Rồi bồ có tìm được manh mối gì chưa?

- Chưa! Chưa tìm ra gốc gác hấn là con cái nhà ai? Nhất là việc hấn có tiền trong chương mục hàng triệu hàng tỉ, mình muốn biết nguồn tiền từ đâu? Chắc bồ cũng biết việc làm đặc biệt của mình ở ngân hàng là phụ trách khách hàng mở chương mục ẩn danh chứ?

Huệ Lan gật đầu:

- Đương nhiên «moi» biết! Vậy hấn mở chương mục ẩn danh với họ tên giả, chứ không phải tên Nguyễn tàn Lân à?

- Không phải vậy đâu! Chương mục bí mật không ghi tên họ người gửi tiền, mà chỉ có một lô con số. Con số bí mật ấy thay tên của đương sự, mà chỉ đương sự và người đặc nhiệm phụ trách mới biết chủ nhân với cái tên «con số ấy» là ai.

- Có nghĩa là «bồ» biết rõ tên tuổi hấn đúng «y chang» như tên ẩn danh trên chương mục? Và nguồn tiền của hấn từ đâu tới?

- Không dễ dàng đâu!

- Nghĩa là sao?

- Vì bọn ấy lưu manh gian xảo lắm. Họ sẽ không đứng tên trên chương mục, mà nhờ anh em bà con, giòng họ bên vợ bên chồng v.v... đứng tên. Rồi họ chuyển qua chuyển lại vòng vòng... từ ngân hàng xứ này qua xứ khác để mất đi dấu vết. Cho nên hiện «moi» chỉ biết được chương mục hấn đứng tên do nguồn tiền của người có tên Nguyễn Dau từ ngân hàng «Bank of America» ở Mỹ chuyển qua.

Ngưng nói để uống cạn ly cà-phê, Hồng Hoa tiếp:

- Nguyễn Dau hay Đậu gì đó... có phải là cha hấn không và đúng thật Nguyễn Đậu có cửa buôn đồ sộ, giàu có tí phú ở Texas như hấn khoe không? Hai điều này mình đang truy tìm...

Huệ Lan nói:

- «Moi» thấy chuyện điều tra về tên Nguyễn Đậu gì đó... có phải là cha hấn không, để ợt hà! «Moi» có bà con sống ở Texas. Để «moi» hỏi thăm về Nguyễn Đậu, giúp bồ.

- Tốt lắm! Mình cũng có bà con ở Houston. Hai chúng ta cùng song song điều tra khắp tiểu bang Texas, nhất định sẽ tìm ra manh mối. Giờ thì chúng ta phải ra về. Quán cà-phê giờ này sắp đóng cửa rồi.

- Được! Chúng ta chia tay ở đây.

- «Moi» đến đây bằng Bus, chứ không lái xe.

Huệ Lan cười:

- Vậy thì «moi» đưa «toi» về aptt. (căn hộ) của «moi». Chúng ta ăn tối với nhau và tiếp tục câu chuyện nhé?

- OK! Ý bạn hay lắm!

Một tuần sau Hồng Hoa đang ngủ bỗng giật mình vì tiếng điện thoại reo inh ỏi. Hồng Hoa chồm vờn tỉnh giấc, chụp điện thoại cầm tay trên bàn nhỏ cạnh giường, vừa lên tiếng «allo», vừa cần nhần:

- Giờ này đã 12 giờ đêm còn gọi điện thoại phá giấc ngủ người ta?
- Tỉnh thức đi người đẹp! «Moi» vừa nhận được cú điện thoại của người chị họ từ Texas. Có tin vui nên mới điện gấp cho «bò» biết.

Hồng Hoa tỉnh ngủ hỏi:

- Vậy à? Có tin rồi hả? Về tên Nguyễn Dậu là cha Nguyễn tàn Lân phải không?
- Không! Tên Nguyễn Dậu đó không có con trai. Hắn là anh em họ với tên trùm Cộng sản ở Việt Nam.
- Vậy có thể Nguyễn tàn Lân là cháu của Nguyễn Dậu, và là con trai của tên chúa trùm đảng «Cướp Sản VN», phải không?
- Ồ! Bỏ đoán đúng rồi. Nhưng bỏ nói đảng «Cướp Sản VN» có phải là đảng «Cộng Sản VN» không? Từ mới này nghe khoái tai quá đi!
- Ừ, thì mình nghe thiên hạ gọi bọn ở VN như vậy, nên bắt chước. Mà cũng vì thấy thiên hạ đổi danh xưng bọn ấy đúng quá nên mình cũng hô hào theo.
- Hoan hô bạn! Từ đây chúng ta nên gọi nhóm «Cộng» ở VN là nhóm «Cướp» cho đúng thời đại.

Hồng Hoa đổi đề tài:

- Thôi, chúng ta đừng nói đến bọn ăn cướp đó nghe chán lắm. Hãy nói về tên Nguyễn Dậu đi! Bỏ còn nghe được thêm gì nữa không?
- Đương nhiên, nghe được nhiều lắm! «Moi» vừa mới vào đề mà?
- Vậy thì kể tiếp đi.
- Hắn có tiệm buôn ở Texas không lớn lắm. Nhưng tầm quan trọng làm ăn lớn của hắn là việc chuyển tiền về Việt Nam.
- À, thì ra là vậy! Mình cũng đoán biết trước sẽ như vậy.
- Cho nên tiền của người Việt tị nạn VN ở Mỹ chuyển về cho thân nhân trong nước đều lọt vào chương mục của tên Nguyễn Dậu ở ngân hàng Mỹ «Bank of America». Rồi hàng triệu triệu mỹ kim từ Bank of America chuyển qua Swiss Bank và hình như có chuyển qua ngân hàng của xứ Liechtenstein (xứ hàng xóm của Suisse, mà qui chế ngân hàng cũng tương tự như Suisse). Bà con ở VN sẽ được bọn tai sai của tên «chúa trùm cướp sản» trao cho ít tiền Hồ. Thật là một bọn gian manh! Ồi thôi! Ồi thôi!

Hồng Hoa chặn họng bạn:

- Bỏ đừng la oái oái nữa! «Moi» còn điều tra được chuyện khủng khiếp hơn chuyện «toi» biết nữa kìa.
- Chuyện gì vậy chớ? Nói nghe coi? «Moi» nóng ruột lắm!
- Chuyện hai tên «Chúa trùm họ Nguyễn và họ Hoàng» làm ăn chia chác bán đất quốc gia và giàn khoang dầu của VN cho bọn «Tàu cướp sản». Chúng nó nhận được hàng tỉ tỉ đô từ việc ăn cướp ăn cắp của dân, bán đất, bán tài sản quốc gia VN và thu được số tiền khổng lồ gửi khắp cùng các ngân hàng trên thế giới, chớ không riêng ở Mỹ, ở Suisse thôi đâu!

«Bò» dọ hỏi ai mà biết rành quá vậy?

- Đó là nhờ mình dùng «mỹ nhân kế» mời tên Nguyễn tàn Lân đến căn hộ của mình, rồi chuốc rượu hắn cả đêm, cho ăn uống no say. Kết quả hắn khai sạch mọi bí ẩn của các chúa trùm cướp sản ở VN cho mình nghe.

Huệ Lan hét lên vui mừng:

- Diệu kế! Diệu kế! Hoan hô người đẹp Hồng Hoa! Rồi thế nào? Sau khi say lúy túy, hắn có khai ra lý lịch hắn không?
- Có! Đương nhiên là hắn khai, hắn nói: “Ba anh hiện lãnh đạo đảng Cướp sản VN. Người Nguyễn Dậu ở Mỹ là chú họ của anh”.

Huệ Lan nói với Hồng Hoa:

- Thì ra nguồn tiền ở Mỹ chuyển qua Suisse là tiền của cha hắn, chúa trùm đảng cướp sản VN.

Hồng Hoa chột nhỏ giọng nói thêm:

- Còn chuyện ly kỳ hơn nữa. Nhưng giờ «moi» buồn ngủ quá! Để mai mình điện cho «bò» nghe chi tiết hơn. Giờ thì bye bye nhé?

- Đồ quỷ! Người ta đang ngủ, vì chuyện điều tra dùm «bò» bị người chị họ ở Mỹ gọi thức để báo cáo tin tức...

Giờ thì «moi» tỉnh ngủ rồi. Kể tiếp đi... Chuyện ly kỳ gì?

- Chuyện chiến tranh giữa bọn cướp tranh giành quyền lợi và tiền của. Nhưng chuyện dài lắm! Buồn ngủ quá! Thôi để mình kể chuyện vui cho «bò» cười vỡ bụng trước khi ngủ.

Huệ Lan reo lên:

- Được lắm! Chuyện vui gì?
- Tên Nguyễn tàn Lân lúc say lúy túy móc ví tiền lấy hình cha mẹ hắn ra cho mình coi. Mình thấy cha mẹ hắn vừa xấu xí vừa quê mùa, nên hỏi hắn: “Có đúng là ba má anh không? Sao trông anh không giống cha mẹ chút

nào vậy?” Hấn đáp: “Dĩ nhiên họ đích thị là ba má anh. Anh nhờ qua Nam Hàn cải sửa dung mạo nên mặt mũi mới đẹp như bây giờ. Lúc trước anh rất hổ thẹn khi đi đây đi đó. Mà cũng nhờ đã thay đổi mặt mày nên anh mới dám làm quen với em.”

Huệ Lan nghe Hồng Hoa nói đến đó, bật cười khanh khách:

- Uy trời ! Đàn ông mà sửa sắc đẹp nữa à?

- Ờ, theo lời hấn kể với em thì con cái các đại gia của đảng nhà nước VN, dù là trai hay gái, đều bay qua Nam Hàn chỉnh sửa mặt mũi, chứ không riêng gì hấn! Chỉ có điều, dù cho bác sĩ Nam Hàn có tài dao kéo tuyệt diệu cỡ nào cũng không thể chỉnh sửa hình dáng lùn tịt, bộ điệu ăn nói đi đứng què mùa ngu ngốc của chúng.

Huệ Lan lại cười hắc hắc như thét vào tai Hồng Hoa. Hồng Hoa la oái oái:

- Cười gì mà như mình nổ xéo vào tai «moi» vậy? Bộ muốn đâm thủng lá nhĩ của người ta sao chứ?

Huệ Lan nín cười:

- Được được! Không cười nữa! Kể tiếp đi...

- Thế rồi để nghe tất cả bí ẩn về hấn và toàn bộ đảng cướp ở VN, mình giả bộ thân thiết, choàng vai hấn ra chịu âu yếm, hỏi: “Còn bằng tiến sĩ hoá học của anh và bằng tiến sĩ kinh tế của anh... phải chăng do ba anh mua cho?” Hấn bật cười, đáp một cách kiêu hãnh: “Ba anh đâu cần tốn tiền mua? Ông chỉ ra lệnh cho bọn dưới quyền đem vài bằng tiến sĩ cho anh mang theo ngày rời thành phố bác Hồ.” Minh hỏi thêm: “Anh đã có nhiều bằng tiến sĩ của Việt Nam, vậy lúc xin chiếu kháng nhập cảnh xứ Mỹ, chắc không xin lý do du học?” Hấn đáp: “Đương nhiên anh giấu nhem những mảnh bằng của Việt Nam và xin vào Mỹ với tính cách sinh viên du học. Minh lại hỏi: “Vậy anh học môn gì? Đại Học nào? Sống bao lâu ở Mỹ trước khi qua đây?” Hấn nói: “Anh ghi danh ở Đại Học Texas, nhưng chưa hề đến trường. Trường học ở Mỹ ghi danh dễ dàng, chỉ cần đóng tiền là được. Hai năm ở Mỹ anh đi chơi đây đó, thỉnh thoảng về nhà chú họ.” Minh liền nói: “Hai năm anh đi khắp nước Mỹ, sao không nói được tiếng Mỹ vậy?” Hấn trả lời: “Là vì đi đâu anh cũng dẫn theo tên hầu cận làm thông dịch. Anh chỉ cần học 2 tiếng «yes, no» để ra lệnh cho nó là được. Học làm gì cho mệt? Vì như ba anh, ông đâu học hành khi khô gì, mà cũng có thể đứng trên đầu trên cổ thiên hạ.

Đang kể lời đối đáp giữa mình với tên Lân cho bạn nghe, Hồng Hoa vụt ngưng nói, cười khúc khích một lúc mới tiếp:

- Bỏ biết không, khi mình nghe hấn nói «Ba anh đâu cần học hành khi khô gì, mà cũng đứng trên đầu trên cổ thiên hạ», mình nín cười không nổi, vỗ tay reo lên: “Anh nói thật đúng quá! Ba anh đâu cần học hành gì cũng có thể làm chúa đảng cai trị thiên hạ! Bởi vậy nước Việt Nam đứng đầu thế giới về mặt đỉnh cao trí tuệ. Các nhà lãnh đạo nhân dân Việt Nam, đầu óc thông minh bác học có sẵn, đâu cần phải học hành thứ gì cho mệt xác? Họ chỉ cần có thành tích ai đập muỗi chiều nhất ở chiến khu và biết đếm lá vàng bay rụng trên đường mòn bác Hồ thì có thể lấy đó làm mảnh bằng tiến sĩ, thạc sĩ! Vậy nên anh theo gương ba anh, qua Mỹ qua Thụy Sĩ, nhưng không cần đến trường học, chỉ đem theo thông dịch viên là đủ, phải không?” Nguyễn tấn Lân thấy «moi» reo vui như vậy, hấn tưởng «moi» ngưỡng mộ cha con hấn lắm, nên hí hửng nói tiếp: “Em nói đúng quá! Anh đi đâu cũng dẫn thằng Quý theo làm thông dịch. Chính là thằng đi tò tò sau lưng anh đó... Tuy nhiên vì muốn lưu lại Thụy Sĩ, nếu anh không xin du học thì phải xin chiếu kháng du lịch. Thật ra trường ở Thụy Sĩ đóng học phí rất cao, ba anh tỉ phú, đâu ngại gì? Chỉ là, muốn vào trường phải trải qua kỳ thi khảo thí trình độ và phải thi đậu mới có thể ghi tên nhập học. Rồi sau đó nếu bỏ giờ học hay thi rớt cuối năm cũng bị đuổi về nước. Khó khăn như vậy nên anh xin nhập cảnh xứ này với chiếu kháng du lịch và chỉ được ở lại 6 tháng. Minh bèn hỏi hấn: “Vậy sao? Anh ở Genève cũng một thời gian rồi, chắc anh sắp sửa phải rời Thụy Sĩ trở về Mỹ, hay trở về Việt Nam rồi phải không? thì hấn nói: “Phải! Còn một tháng nữa thôi, anh phải rời xứ này! Nhưng Ba anh muốn anh ở lại Thụy Sĩ để giữ kho bạc. Cho nên bằng cách nào anh phải cưới vợ để được ở lại. Em có đồng ý làm vợ anh không?”

Nghe Hồng Hoa lại kể tiếp một hơi những lời đối đáp qua lại với tên Nguyễn tấn Lân, Huệ Lan cứ cười, cười mãi... cười không ngưng... hơi thở chừng như muốn đứt ra luôn!

Hồng Hoa nghe bạn cứ cười nôn nả cũng cười theo bạn, rồi nói:

- Để mai kể tiếp chuyện vui. Bảo đảm ngàn lần thú vị cho «bỏ» cười bể bụng luôn. Giờ thì «moi» buồn ngủ quá, chịu hết nổi rồi!

Huệ Lan vẫn không nín cười, hỏi bạn giọng nửa đùa nửa thật:

- Điều mà «moi» muốn biết trước khi ngủ là: «toi» trả lời với hấn thế nào? Chịu lấy hấn không vậy?

Hồng Hoa nói giọng hơi quạu, mắng bạn:

- Quỉ nà! Nếu «moi» ham muốn đồng tiền thói tha của cha hấn thì đâu có tâm trạng «buồn chán khổ» chứ?

Huệ Lan lã chã:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Mình đùa với bạn cho vui, chớ lẽ nào ta đây không biết bạn là người chính khí trùng trùng, làm gì chịu làm dâu chúa trùm đảng cướp ở VN chứ?

Nghe bạn nói đúng tâm ý mình, Hồng Hoa vui vẻ:

- Hiểu được lòng «moi» chỉ có «toi»!

Huệ Lan cười nhỏ:

- Tóm lại, tâm sự «buồn, chán, khổ» của «toi» sau khi tìm hiểu về hán thì «Mộng vỡ - Tình tan», chỉ còn chuyện tiếu trong lòng thôi, phải không?

- Ừ, lần này «bà thầy bói» đoán đúng phúc hà!

- Vậy đêm nay chúng ta cùng ngủ ngon giấc nhé? Ngày mai nói tiếp chuyện tiếu nhé?

- OK! Good night.

- Bonne nuit!

Đường thoại của đôi bạn gái vào lúc nửa đêm hôm ấy chấm dứt sau trận cười rộn rã như tiếng pháo đầu xuân.

HuynhDung

Mời đọc giả đọc tiếp: «Trận chiến Tình và Tiền»